

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie apríl 2012

III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 16/2012
sudca spravodajca	Ján Auxt
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	28. marec 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia namietali porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu.</p> <p>Sťažovatelia sa v súdnom konaní vedenom pred okresným súdom domáhali odstránenia neoprávnenej stavby, resp. zriadenia časovo neobmedzeného vecného bremena stavby, na častiach pozemkov v ich vlastníctve, na ktorých bol v období pred rokom 1989 postavený tenisový areál.</p> <p>Okresný súd rozsudkom žalobu sťažovateľov zamietol v celom rozsahu. Krajský súd rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil avšak z iných dôvodov, než ktoré vyslovil okresný súd a súčasne pripustil vo veci dovolanie z dôvodu posúdenia otázky zásadného významu, a to či je možné uplatniť nárok na ochranu vlastníctva podľa všeobecných právnych predpisov v prípadoch, keď bol daný aj reštitučný nárok podľa § 6 ods. 1 písm. p) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“).</p> <p>Najvyšší súd sťažovateľmi podané dovolanie zamietol považujúc posúdenie veci krajským súdom v otázke zásadného právneho významu za správne.</p> <p>Podstata námietok sťažovateľov spočíva v ich nesúhlase s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý im odmietol poskytnúť právnu ochranu na základe ustanovení Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že sťažovatelia mali právnu ochranu zabezpečenú podľa tzv. reštitučných predpisov, ktorých účelom bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v období rokov 1948 až 1989.</p> <p>Pritom však podľa sťažovateľov nemalo byť najvyšším súdom preskúmané, či existovali podmienky na poskytnutie právnej ochrany podľa reštitučných predpisov (konkrétne podľa zákona o pôde).</p> <p>Sťažovatelia tiež namietajú nejednotnú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v podobných právnych veciach vrátane tých, ktoré súvisia s ich právnou vecou. V spojitosti s odstránením stavby tenisového areálu totiž bolo pred okresným súdom súčasne vedených spolu 15 súdnych konaní, v ktorých všeobecné súdy rozhodli (vo viacerých prípadoch právoplatne) rôznym spôsobom.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a vyžiadaného spisu okresného súdu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je ústavne udržateľný.</p> <p>Úlohou ústavného súdu v tejto situácii bolo posúdiť, či ústavne konformnému výkladu aplikovaných ustanovení právnych predpisov zodpovedá aj názor najvyššieho</p>

súdu, že ak „bol na základe skutkových zistení daný reštitučný nárok a oprávnené osoby sa mohli domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva postupom podľa reštitučného predpisu - zákona o pôde“, sťažovatelia nemôžu úspešne uplatniť nárok na ochranu vlastníckeho práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a teda že žalobou o ochranu vlastníckeho práva podľa ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka „nemožno obchádzať účel reštitučného zákona... ktorým účelom je nielen zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 - 1990, ale aj úprava vlastníckych vzťahov k pôde, čo je vyjadrené aj v názve zákona o pôde“.

Ústavný súd sa už v minulosti zaoberal otázkou, či slovenský právny poriadok nevyklučuje uplatnenie práv určovacou žalobou za súčasnej existencie reštitučného zákonodarstva v prípade, ak si žalobca, ktorý nevyužil možnosť uplatniť si svoj nárok na základe reštitučných predpisov, podal žalobu, ktorou žiadal určiť, teda deklarovať existenciu svojho vlastníckeho práva, pričom dospel k záveru, že reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Preto, ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva [podľa nástrojov ochrany vlastníckeho práva – žalôb určovacích, vindikačných (na vydanie veci), negatívnych a pod.].

Najvyšší súd dospel v napadnutom rozsudku k opačnému záveru, pričom tento svoj záver aj podrobne právne odôvodnil argumentujúc v prvom rade právnym názorom, že žalobou o ochranu vlastníckeho práva nemožno obchádzať účel a zmysel reštitučného zákonodarstva, tiež tým že reštitučné predpisy vychádzali z domnienky, že v rozhodnom období vec prešla na štát aj v prípadoch jej prevzatia bez právneho dôvodu, pričom oprávnené osoby, ktoré si uplatnili nárok podľa týchto predpisov, sa stali vlastníkami veci až jej vydaním, a napokon aj poukazom na zásadu *lex specialis derogat legi generali* a z nej odvodeného názoru, že neuplatnenie právnej ochrany podľa reštitučných predpisov malo za následok stratu možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej i procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov.

Rozhodnutie najvyššieho súdu považuje ústavný súd za také, ktoré je založené na ústavne nekonformnom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov. Jeho argumentácia nemôže vo vzťahu k prípadom, keď došlo k zabratiu nehnuteľnosti štátom v rozhodnom období, bez právneho dôvodu obstať.

Vo veci konajúce všeobecné súdy (a v intenciách sťažnosti predovšetkým najvyšší súd) nevzali do úvahy zmysel a účel reštitučného zákonodarstva, ktorým nebolo spôsobenie zániku vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale naopak, uľahčenie obnovenia ich vlastníckeho práva. A v žiadnom prípade nim nemohlo byť a nebolo vytváranie dodatočných nadobúdacích titulov pre nadobudnutie vlastníckeho práva (štátom) s odstupom mnohých rokov, a tým aj legalizácia takých postupov štátu v dobe neslobody, ktoré boli nezlučiteľné nielen s ústavnými princípmi ochrany vlastníctva v ich dnešnom chápaní, ale boli v rozpore aj s právom platným v rozhodnom období.

Pokiaľ zákonodarcu vytvoril v § 6 ods. 1 písm. p) zákona o pôde samostatný reštitučný dôvod spočívajúci v tom, že oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu, zmyslom tohto ustanovenia bolo uľahčiť oprávneným osobám dosiahnutie ich zápisu ako vlastníkov v katastri nehnuteľností v (nepochybne častých) prípadoch, keď štát zneužívajúc svoje postavenie v dobe neslobody a nedbajúc na platné právo pripustil zmenu zápisu vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností bez splnenia základných požiadaviek vyplývajúcich (aj) z vtedy platného práva. Uľahčenie postavenia oprávnených osôb malo spočívať aj v tom, aby nápravu zápisu svojho (stále existujúceho) vlastníckeho práva mohli dosiahnuť v relatívne jednoduchom správnom konaní a nemuseli sa domáhať súdnej ochrany svojho vlastníckeho práva.

Zo základných zásad občianskeho práva možno potom vyvodit', že v situácii, keď povinnej osobe (štátu) nesvedčí žiadny právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ostalo naďalej k nehnuteľnosti zachované vlastnícke právo toho subjektu, ktorý bol jej posledným vlastníkom pred dňom zápisu vlastníckeho práva štátu, hoci zápis v evidencii nehnuteľností tomu nezodpovedá.

Názor krajského súdu, podľa ktorého zánik práva oprávnenej osoby postupovať

podľa zákona o pôde márnym uplynutím lehoty ustanovenej v § 13 zákona o pôde znamená aj zánik jej vlastníckeho práva, tóbôž v situácii, keď povinnej osobe (na rozdiel od oprávnenej osoby) nesvedčí žiaden nadobúdaci titul k nehnuteľnosti, zásadne popiera základné právo na vlastníctvo, tak ako to je garantované v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, pretože jeho aplikácia by znamenala vytvorenie dosiaľ v právnom poriadku neznámeho spôsobu straty vlastníckeho práva fyzických osôb v prospech štátu. Takýto záver nemožno vyvodit' ani z tretej vety ustanovenia § 13 ods. 1 zákona o pôde (neuplatnením práva v lehote právo zanikne), ktorá sa už len z hľadiska systematického a gramatického výkladu môže vzťahovať iba na zánik reštitučného nároku ustanoveného zákonom o pôde, avšak nie na zánik práva vlastníckeho garantovaného Občianskym zákonníkom, ústavou a listinou. Účelom zákona o pôde nebolo teda stanovit' zákaz dosiahnutia revízie krokov štátu urobených v rozhodnom období márnym uplynutím lehoty na uplatnenie reštitučného nároku, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

Rovnako systematickým a logickým výkladom zákona o pôde nemožno dospieť k inému záveru než takému, že reštitučné predpisy nevychádzali z domnienky, že vlastnícke právo prešlo na štát v rozhodnom období aj v prípade neexistencie titulu pre jeho nadobudnutie, ale iba z toho, že v tomto zmysle bol vykonaný zápis vlastníctva v prospech štátu v evidencii nehnuteľnosti. Ustanovenie § 6 zákona o pôde nerieši (spätne) vlastnícky režim nehnuteľností, zámerne hovorí v ustanovení § 6 ods. 1 písm. p) zákona o pôde o tom, že nehnuteľnosť bola „prevzatá“ štátom.

Z rovnakých dôvodov neobstojí ani argumentácia krajského súdu, podľa ktorej s ohľadom na princíp, že tam, kde existuje špeciálna právna úprava, nemožno použiť úpravu všeobecnú, a preto žalobou o určenie vlastníckeho práva nemožno obchádzať účel a zmysel reštitučného zákonodarstva. Sťažovatelia sa podaním žaloby o ochranu vlastníckeho práva nepokúsili obchádzať reštitučné zákonodarstvo, ale iba využili zákonom ponúkanú možnosť domáhať sa ochrany nimi tvrdeného (existujúceho) vlastníckeho práva procesne akceptovateľným spôsobom.

Nie nevýznamná je tiež skutočnosť, že v obsahovo identických veciach súvisiacich s vecou sťažovateľov (v ktorých sa najmä iné osoby ako sťažovatelia rovnakým typom žaloby domáhali ochrany vlastníckeho práva z dôvodu výstavby tenisového areálu na častiach pozemkov v ich vlastníctve v období pred rokom 1989) boli vydané meritórne rozhodnutia všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorými bola priznaná ochrana vlastníckemu právu žalobcov napriek platnosti reštitučných predpisov v čase vydania týchto rozsudkov. Takáto nejednotnosť v rozhodovaní všeobecných súdov je v rozpore so zásadou predvídateľnosti práva a výsledkov súdneho sporu, a tým v konečnom dôsledku aj s princípom právnej istoty.

V okolnostiach prípadu sa javí ako zjavne nespravodlivé trvať na právnom názore, že sa sťažovatelia nemôžu domáhať právnej ochrany podľa všeobecných právnych predpisov, keď v čase podania ich žaloby nimi uplatnenému právu nebolo možné poskytnúť právnu ochranu podľa reštitučných predpisov.

Z týchto dôvodov považoval ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľov za rozporný s obsahom sťažovateľmi označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže najvyšším súdom použité právne predpisy neboli vyložené ústavne akceptovateľným spôsobom a pri aplikácii dotknutých zákonných predpisov všeobecnými súdmi došlo k zásadnému popretiu ich účelu a významu.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom súčasne zasiahol aj do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, keď ich vlastníckemu právu neposkytol zákonnú ochranu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka s poukazom na aplikovateľnosť právnych noriem obsiahnutých v reštitučných predpisoch. Z dôvodu ústavnej neutržateľnosti aplikovaného právneho názoru bolo dôvodné vysloviť aj porušenie základného práva vlastníť majetok.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy ústavný súd sťažnosti nevyhovel vychádzajúc zo zistenia, že v danom prípade nebolo predmetom konania pred všeobecným súdom vyvlastňovanie ani nútené obmedzenie vlastníckeho práva a ani súdny prieskum vyvlastňovacieho konania realizovaného správnym orgánom. Sťažovatelia pritom bližšie nezdôvodnili, v čom vidia porušenie označeného článku ústavy.

	<p>Podľa názoru ústavného súdu porušenie základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 4 ústavy nemožno vyvodzovať len z tej skutočnosti, že konajúce súdy sa dotkli právneho posúdenia vyvlastňovacieho rozhodnutia z februára 1984, pokiaľ pri právnom posúdení prípadu považovali toto vyvlastňovacie rozhodnutie za neúčinné a pre neposkytnutie právnej ochrany vlastníctva sťažovateľov boli relevantné iné právne dôvody.</p> <p>Rozsudok najvyššieho súdu zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: III. ÚS 102/04, II. ÚS 231/09, II. ÚS 249/2011, III. ÚS 178/06 Najvyšší súd SR: 3 Cdo 96/98</p>

spisová značka	III. ÚS 48/2012
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. marec 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ (obchodná spoločnosť) namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Sťažovateľ vystupoval pred okresným súdom v pozícii žalovaného v konaní, ktorého predmetom bolo vydanie hnutelnej veci. Skutkový pôvod sporu spočíva v tom, že správca konkurznej podstaty úpadcu, ako predávajúci uzavrel v roku 2003 so sťažovateľom ako kupujúcim kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj Závodu poľnohospodárskej výroby Liptovská Sielnica patriaceho úpadcovi.</p> <p>V čase podpísania zmluvy sa v Závode poľnohospodárskej výroby Liptovská Sielnica nachádzala aj hnutelná vec, ktorá sa neskôr stala predmetom sporu, pričom o tejto skutočnosti správca konkurznej podstaty úpadcu nemal vedomosť (sporná hnutelná vec bola presunutá z výrobných a organizačných dôvodov nájomcom predmetného závodu bez vedomia správcu konkurznej podstaty).</p> <p>Následne v decembri 2003 správca konkurznej podstaty úpadcu uzavrel ako predávajúci ďalšiu kúpnu zmluvu so žalobcom ako kupujúcim, ktorej predmetom bol Závod poľnohospodárskej výroby Bešeňová patriaci úpadcovi. V prílohách tejto zmluvy boli identifikované aj hnutelné veci, ktoré boli predmetom predaja, pričom v prílohe č. 1 bola uvedená aj sporná nerezová chladiaca nádrž na mlieko PACO 1250L.</p> <p>Keď žalobca zistil, že chladiaca nádrž sa v závode, ktorý kúpil, nenachádza, vyzýval sťažovateľa na jej vydanie, avšak neúspešne. Preto v júli 2007 podal na okresnom súde žalobu o vydanie veci a o náhradu škody.</p> <p>Okresný súd rozsudkom vyhovel žalobe a zaviazal sťažovateľa vydať žalobcovi nerezovú chladiacu nádrž na mlieko PACO 1250L do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady škody žalobu zamietol. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sporná vec je v držbe sťažovateľa, podmienky jej vydržania neboli splnené (chýbala nepretržitosť v dobromyseľnosti držby). Podľa názoru okresného súdu sťažovateľ „nepreukázal titul nadobudnutia nádrže...“.</p> <p>Sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti vydať vec odvolaním. Krajský súd rozsudkom prvostupňový rozsudok v napadnutom výroku potvrdil.</p> <p>Krajský súd „vzhladom na procesný systém neúplnej apelácie, ktorý ovláda odvolacie konanie“, neprihliadal na „novo tvrdené skutočnosti i dôkazy, ktoré neboli použité v konaní pred súdom prvého stupňa“.</p>
ratio decidendi	<p>Posudzovaný prípad vykazuje viacero skutkových aspektov, na ktoré všeobecné súdy konajúce v sťažovateľovej veci poukazovali. Z dokazovania nesporne vyplynulo, že v decembri 2003, keď predmetné kúpne zmluvy boli uzavreté, sa chladiaca nádrž nachádzala v Závode poľnohospodárskej výroby Liptovská Sielnica.</p> <p>Ďalším nesporným faktom je, že správca konkurznej podstaty úpadcu pri uzatváraní kúpnej zmluvy so žalobcom „nevedel o tom, že nájomca previezol nádrž zo závodu“.</p>

poľnohospodárskej výroby Bešeňová do Liptovskej Sielnice. Predpokladal, že chladiaca nádrž sa nachádzala na pôvodnom mieste v Bešeňovej.“

Za preukázané je potrebné považovať aj zistenie okresného súdu, že v kúpnej zmluve uzavretej medzi správcou konkurznej podstaty úpadcu a žalobcom bola sporná nerezová chladiaca nádrž výslovne špecifikovaná ako jeden z predmetov prevodu. Nakoniec, nespornou je aj chronológia uzatvárania kúpnych zmlúv, keď správca konkurznej podstaty úpadcu 18. decembra 2003 uzavrel kúpnu zmluvu so sťažovateľom a 29. decembra 2003 so žalobcom.

Všetky uvedené skutkové okolnosti považoval za preukázané aj ústavný súd, pretože ani samotný sťažovateľ ich vo svojej sťažnosti nespochybnil.

V popísaných skutkových okolnostiach bolo pre rozhodnutie všeobecných súdov o žalobe žalobcu podľa názoru ústavného súdu potrebné prejudiciálne posúdiť otázku vlastníctva spornej hnutelnej veci. Iba tak bolo možné kvalifikovane rozhodnúť o podanej reivindikačnej žalobe.

Okresný súd i krajský súd vychádzajúc z výpovedí účastníkov konania i správcu konkurznej podstaty úpadcu uzavreli, že úmyslom správcu konkurznej podstaty bolo predat' nerezovú chladiacu nádrž žalobcovi, a nie sťažovateľovi, a preto ku scudzeniu hnutelnej veci došlo až kúpnu zmluvou uzavretou 29. decembra 2003 v prospech žalobcu. V dôsledku toho je reivindikačná žaloba dôvodná. Podľa názoru ústavného súdu tento záver nie je ústavne akceptovateľný.

Kúpna zmluva medzi správcou konkurznej podstaty úpadcu a sťažovateľom bola uzavretá 18. decembra 2003, teda skôr než kúpna zmluva medzi správcou konkurznej podstaty úpadcu a žalobcom.

Bolo tak rozhodujúce posúdiť, či uzavretím skoršej kúpnej zmluvy bolo prevedené vlastnícke právo k chladiacej nádrži na sťažovateľa. Ak by odpoveď na túto otázku bola kladná, potom úmysel správcu konkurznej podstaty úpadcu predat' chladiacu nádrž žalobcovi stelesnený v uzavretí neskoršej kúpnej zmluvy musí byť vyhodnotený ako irelevantný, a to v dôsledku uplatňovania všeobecnej právnej zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“. Táto zásada dôsledne zohľadňuje okrem iného požiadavku právnej istoty účastníkov súkromno-právnych vzťahov, ku ktorej sa musí hlásiť aj Slovenská republika ako právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy), a ak ju všeobecný súd pri svojej rozhodovacej činnosti nerešpektuje, bezpochyby porušuje základné právo účastníka konania na súdnu ochranu.

Kúpnu zmluvou uzavretou 18. decembra 2003 sa správca konkurznej podstaty zaviazal previesť na sťažovateľa nehnuteľnosti a hnutelne veci tvoriace v súhrne majetkovú podstatu Závodu poľnohospodárskej výroby Liptovská Sielnica „v stave, v akom ku dňu podpísania tejto zmluvy stoja a ležia“. Zretelným úmyslom zmluvných strán tak bolo využiť režim § 501 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa vec prenechá ako stojí a leží, nezodpovedá scudziteľ za jej vady, ibaže vec nemá vlastnosť, o ktorej scudziteľ vyhlásil, že ju má, alebo ktorú si nadobúdateľ výslovne vymienil. Zjavným účelom citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka je regulácia zodpovednosti za vady prenechanej veci vo vzťahu medzi zmluvnými stranami, na čo poukázal i krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku. Vyplýva to zo systematického zaradenia ustanovenia v Občianskom zákonníku. Zásadné vylúčenie zodpovednosti scudziteľa za vady veci, ktorá je prenechaná tak, ako stojí a leží (výnimka z tejto zásady plynúca z citovaného ustanovenia nie je pre posudzovaný prípad rozhodná), je však dôsledkom právom aprobovaného zámeru jednej zmluvnej strany prenechať druhej zmluvnej strane veci určené súhrnom (per aversionem).

Podstatné pre rozhodnutie ústavného súdu o predloženej sťažnosti je zistenie, že krajský súd sa ústavne nekonformným spôsobom vysporiadal s už popísaným zmyslom a účelom § 501 Občianskeho zákonníka, z ktorého kúpna zmluva z 18. decembra 2003 vychádza. Predmetné ustanovenie spravodlivo rozdeľuje riziko plynúce z jeho využitia na účastníkov záväzkovo-právneho vzťahu. Na jednej strane síce nadobúdateľ súhrnu vecí zásadne nemôže uplatňovať voči scudziteľovi nároky plynúce zo zodpovednosti za vady, na druhej strane sa však aj scudziteľ vystavuje riziku, že v súhrne vecí prenechávaných ako stoja a ležia sa bude nachádzať aj vec, ktorú prenechať nemá v úmysle.

Práve spravodlivá rovnováha predstavuje najdôležitejší determinant ústavnej konformity výkladu § 501 Občianskeho zákonníka. Napriek týmto rizikám je zmluva využívajúca § 501 Občianskeho zákonníka legálnym právnym úkonom spôsobilým vyvolávať právne následky.

	<p>Krajský súd vyložil ustanovenie § 501 Občianskeho zákonníka a následne ho aplikoval na zistený skutkový stav spôsobom narúšajúcim právnú istotu účastníka právneho vzťahu (sťažovateľa) nastolenú platne uzavretou kúpnu zmluvou využívajúcou legálny právny inštitút. Došlo k neodôvodnenému zvýhodneniu jednej zmluvnej strany (správcu konkurznej podstaty úpadcu) na úkor druhého kontrahenta (sťažovateľa), pretože pri výlučnom zohľadnení úmyslu správcu konkurznej podstaty úpadcu bez zreteľa na jednoznačný text zmluvy, s ktorým i on sám prejavil súhlas, by bolo možné kedykoľvek právne následky kontraktu eliminovať, a to len na základe neoveriteľného tvrdenia o úmysle ako vnútornom postoji kontrahenta k svojmu prejavu vôle. Takýmto spôsobom by právná istota účastníkov zmluvných vzťahov bola v základoch narušená a stala by sa iluzórnou.</p> <p>Irelevantným je právny názor krajského súdu uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku a naznačený i v jeho vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa, ktorý poukazuje na zásadu koncentrácie vo vzťahu medzi prvostupňovou a druhostupňovou fázou konania [§ 205a ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov]. Koncentrácia sa v tomto prípade vzťahuje výlučne na skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa.</p> <p>Ústavný súd k tomu uvádza, že problém vedomosti správcu konkurznej podstaty úpadcu o lokalizácii spornej huteľnej veci v rozhodnom čase i chronológia relevantných kúpnych zmlúv boli známe už okresnému súdu v priebehu prvostupňovej fázy konania. Dokazuje to odôvodnenie rozsudku okresného súdu. Preto fakt, že na tieto okolnosti sťažovateľ v odvolaní poukázal, nemožno považovať za uvádzanie nových skutočností alebo predkladanie či navrhovanie nových dôkazov v zmysle § 205a ods. 1 OSP.</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že súčasťou jeho štandardnej judikatúry je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>O prípadnom porušení základných práv hmotného charakteru možno uvažovať v zásade len vtedy, ak zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavno-procesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru a v spojení s ich porušením.</p> <p>V posudzovanom prípade však napadnuté právoplatné a vykonateľné rozhodnutie krajského súdu priamo a aktívne vstúpilo do majetkovej sféry sťažovateľa ústavne neakceptovateľným spôsobom, keď mu uložilo povinnosť spornú huteľnú vec vydať. Tým došlo k účinnému zásahu do všetkých obsahových súčastí vlastníckeho práva podľa § 123 Občianskeho zákonníka. Ústavný súd preto pristúpil aj k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy.</p> <p>Základné právo sťažovateľa vlastníť majetok, jeho základné právo na súdnu ochranu a jeho právo na spravodlivé súdne konanie rozsudkom krajského súdu porušené boli.</p> <p>Rozsudok krajského súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Najvyšší súd ČR: 32 Odo 441/2003 Ústavný súd SR: II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 349/09

spisová značka	III. ÚS 506/2011
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	3. apríl 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietal porušenie označených práv postupom rozsudkom najvyššieho súdu v časti, ktorou potvrdil rozsudok krajského súdu

	<p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd v právnej veci sťažovateľky ako žalovanej rozhodol rozsudkom tak, že ju zaviazal zaplatiť peňažnú istinu spolu s príslušenstvom.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa týkajúci sa istiny potvrdil ako vecne správny a v časti príslušenstva (úrok z omeškania vo výške 18 %, pozn.) zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu uviedla, že so žalobcom uzavrela kúpnopredajnú zmluvu, ktorej predmetom bol záväzok sťažovateľky odobrať 15 sád hydraulického systému stabilizácie T – 72 za kúpnu cenu.</p> <p>Žalobca namiesto 15 sád dodal len 4 sady predmetného tovaru, a to viac ako mesiac po zmluvne dohodnutom termíne dodania konečnému odberateľovi indickému zákazníkovi sťažovateľa (identifikovaného v zmluve, pozn.).</p> <p>Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že „<i>konečný odberateľ tovaru dodaného žalobcom opakovane vytkol u sťažovateľa podstatné vady dodaného tovaru. Sťažovateľ oznámenie o vadách tovaru preposlal žalobcovi ako reklamáciu faxom a zároveň vybavenie reklamácie opakovane telefonicky urgoval. Žalobca na uvedené oznámenia a urgencyie sťažovateľa vôbec nereagoval, reklamované vady neodstránil, ani dodaný tovar nevymenil, v dôsledku čoho sťažovateľ od kúpnej zmluvy odstúpil bez zaplatenia kúpnej ceny za žalobcom dodaný tovar.</i>“.</p> <p>Sťažovateľka v sťažnosti tvrdila, že k porušeniu jej označených práv došlo tým, že najvyšší súd „<i>nereagoval na podstatné argumenty sťažovateľky</i>“ a v dôsledku toho je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu „<i>neodôvodnený, nepreskúmateľný a arbitrárny</i>“.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj odôvodnenia rozsudku krajského súdu, na ktoré nemožno nazerať izolovane a ktoré podľa judikatúry ústavného súdu tvorí jeden celok, dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľky, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne.</p> <p>Právny záver najvyššieho súdu uvedený v napadnutom rozsudku o nesplnení povinnosti sťažovateľky podať správu predávajúcemu o vadách tovaru bez zbytočného odkladu potom, čo kupujúca – sťažovateľka vady zistila podľa § 428 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, má oporu vo vykonanom dokazovaní a tento záver nemožno považovať za arbitrárny alebo v rozpore s účelom a zmyslom citovanej právnej úpravy.</p> <p>Pokiaľ ide o faxové správy, na ktoré sťažovateľka poukazovala vo svojom odvolaní, ústavný súd konštatuje, že tieto správy neposielala sťažovateľka ako účastníčka kúpnej zmluvy, ale jej dcérska spoločnosť, a navyše správu vytvorila osoba odlišná od sťažovateľky.</p> <p>Vzhľadom na uvedené je odôvodnený záver o tom, že tieto správy nemožno považovať za riadne uskutočnenú reklamáciu sťažovateľkou ako kupujúcou, pretože z uvedených správ nie je možné bez ďalšieho vyvodiť, že reklamáciu uplatňuje sťažovateľka ako kupujúca.</p> <p>Čo sa týka ďalších dvoch faxových správ, k týmto ústavný súd poznamenáva, že je takisto odôvodnený právny záver uvedený už v odôvodnení rozsudku krajského súdu o nesplnení podmienky včasnosti podania týchto správ.</p> <p>Ústavný súd tak konštatuje, že krajský súd, ako aj najvyšší súd dospel k záveru o nepreukázaní riadnej reklamácie ako základného predpokladu na odstúpenie od kúpnej zmluvy práve na základe vyhodnotenia rozhodných skutočností vyplývajúcich z dôkazov poskytnutých sťažovateľkou.</p> <p>Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu tak poskytuje dostatočný základ pre svoj výrok. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo vyhovel nároku žalobcu, a zároveň tým aj reagoval na námietky sťažovateľky.</p> <p>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom najvyššieho súdu v časti, ktorou potvrdil rozsudok krajského súdu porušené nebolo.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú</p>	<p>***</p>

judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
---	--

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	III. ÚS 8/2012
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. marec 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je návrh sťažovateľov na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam odôvodnený uzavretou zmluvou o dielo na výstavbu bytu podľa ustanovení § 631 a nasledujúcich zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.</p> <p>Z obsahu predloženého na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o osobitnej právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>Aj keď určitú skutkovú náročnosť veci signalizuje potreba vykonania znaleckého dokazovania, ústavný súd konštatuje, že táto okolnosť vo vzťahu k doterajšiemu postupu konajúcich súdov nemala výraznejší vplyv na plynulosť posudzovaného konania, pretože k vypracovaniu znaleckého posudku sa pristúpilo v období bezprostredne predchádzajúcom jeho prerušeniu, pričom z časového hľadiska etape vypracovania znaleckého posudku (a jeho doplnenia) dosiaľ zodpovedá doba približne 8 mesiacov, teda obdobie nepomerné k celkovej dĺžke doterajšieho konania.</p> <p>2. V rámci posúdenia druhého kritéria hodnotenia prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní nezistil ústavný súd žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu sťažovateľov ako účastníkov konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup konajúcich súdov.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní postupu konajúcich súdov v posudzovanom konaní dospel k záveru, že závažnými nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, bol neefektívny a nesústredený postup konajúcich súdov a tiež obdobie nečinnosti, v ktorom okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.</p> <p>Vymedzenému obdobiu, v ktorom ostal okresný súd (na ktorom bolo konanie pôvodne vedené) s výnimkou jediného technického úkonu (výzva k „doplatku“ súdneho poplatku) pasívny, kvantitatívne zodpovedá nečinnosť tohto súdu v rozsahu približne 8 mesiacov.</p> <p>Jedným z najzávažnejších nedostatkov plynulosti konania bol podľa zistení ústavného súdu nesústredený postup konajúcich súdov, ktorým sa nepodarilo včas a účinne zabrániť sťažovaniu postupu konania zo strany odporcov, a to v rozsiahlom období rokov 2007 až 2009.</p> <p>Ústavný súd je toho názoru, že konajúce súdy nevyužili možnosti eliminácie obštrukcií odporcov dôslednou realizáciou poriadkových opatrení poskytovaných ustanoveniami § 52 a § 53 OSP, teda účinným a efektívnym spôsobom.</p> <p>Úlohou konajúcich súdov v tomto smere bolo v každom jednotlivom prípade preveriť dôvodnosť, aj keď ospravedlnenej neprítomnosti odporcov riadne predvolaných na pojednávanie, a v prípade zistenia nedostatku vážnych okolností pre ich neprítomnosť alebo v prípade zistenia neospravedlnenej neprítomnosti odporcov reagovať pružne na každý zistený prípad dôslednou realizáciou poriadkových opatrení.</p>

	<p>Rovnako nekoncentrovane postupoval okresný súd aj v súvislosti s predloženým návrhom na pristúpenie vedľajšieho účastníka do konania na strane odporcov podaným, keď nevysporiadanie sa s predmetným návrhom bolo dôvodom na odročenie pojednávania, a narušilo tak plynulosť postupu konajúceho súdu.</p> <p>Ústavný súd v závere poukazuje na to, že pri posudzovaní postupu konajúcich súdov vychádzal z toho, že k 1. januáru 2008 prešiel na základe zákona č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, výkon súdnictva vo veci sťažovateľov na iný okresný súd.</p> <p>Z uvedeného dôvodu v zmysle ustanovení § 18a ods. 1 v spojení s § 18b ods. 1 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nesie okresný súd zodpovednosť za porušenie označených práv sťažovateľov aj za obdobie, v ktorom vo veci konal pôvodný okresný súd.</p> <p>Doterajšiu dobu konania (viac ako 6 rokov) vedeného pred okresným súdom nemožno považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov</p> <p>Sťažovateľke v prvom rade a druhom rade priznáva finančné zadost'učinenie každej z nich v sume 1 500 €, sťažovateľovi v treťom rade priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 53/2012</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ján Auxt</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>28. marec 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v konaní o určení hranice medzi pozemkami, ktoré začalo v roku 2006.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. I keď tieto spory (o určení hranice medzi pozemkami) nie je možné hodnotiť ako právne zložité, na druhej strane skutková zložitosť nie je vylúčená, pretože takéto spory obvykle vyžadujú vykonanie rozsiahleho znaleckého dokazovania. Okresný súd dosiaľ vo veci nevykonal také dôkazy a procesné úkony, ktoré by viedli k jeho rozhodnutiu vo veci samej.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania (odporcu) neprispelo k predĺženiu doby prerokovania uvedenej veci. Okresný súd tiež nemal k správaniu sťažovateľa konkrétne námietky.</p> <p>3. Ústavný súd poukazuje na to, že konanie v tejto veci začalo v júli 2006 a hoci v roku 2007 okresný súd nariadil niekoľko pojednávani a ústavný súd nezistil väčšie obdobia nečinnosti v trvaní viac ako deväť mesiacov.</p> <p>Najväčším pochybením okresného súdu bola jeho neefektívna činnosť pri nariadovaní znaleckého dokazovania. Tá sa prejavila v tom, že znalecký posudok bol doručený okresnému súdu až v máji 2009, hoci okresný súd odročil pojednávania na účely nariadenia znaleckého dokazovania už v marci 2008 a znalec od júna 2008 vedel po doručení uznesenia, že bol pribratý do konania ako znalec.</p> <p>Takisto nariadené kontrolné znalecké dokazovanie v máji 2011 podľa § 127 ods. 2 OSP tiež nebolo nielen ukončené v lehote stanovenej okresným súdom, ale nebol ani dosiaľ vypracovaný znalecký posudok, keďže prvý znalec oznámil okresnému súdu v novembri 2011, že ho nemôže v lehote vypracovať pre zaneprázdnenosť, a druhý znalec požiadal okresný súd v marci 2012 o stanovenie nového termínu vyhodnotenia znaleckého posudku.</p>

	<p>Obdobie znaleckého dokazovania je teda obdobím nečinnosti okresného súdu, pretože v tomto období neurobil nič pre odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa aj napriek tomu, že pri ustanovovaní znalca mohol so znalcom vopred prerokovať, či môže v požadovanej lehote úkon vykonať, a bolo aj jeho povinnosťou metodicky usmerňovať a riadiť činnosť znalca.</p> <p>Ústavný súd tiež konštatuje, že prebiehajúce konanie je stále na začiatku na súde prvého stupňa bez ukončenia kontrolného znaleckého dokazovania a rozhodnutia vo veci samej napriek tomu, že od podania návrhu uplynula doba viac ako päť a pol roka.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preto dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 139/07, III. ÚS 113/07, IV. ÚS 239/03

spisová značka	III. ÚS 65/2012
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	28. marec 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie peňažnej sumy, ktoré začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zaplatenie sumy s prísl. z titulu zmluvy o pôžičke uzavretej s právnym predchodcom odporkyne v 1. rade a odporkyne v 2. rade – poručiteľom.</p> <p>Po právnej stránke ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd zároveň pripúšťa čiastočnú faktickú zložitosť veci z dôvodu potreby znaleckého dokazovania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že významnou mierou prispel k predĺženiu posudzovaného konania.</p> <p>3. Napadnuté konanie začalo v januári 2007 podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, resp. vo februári 2007 podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu. Z dôvodu odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiam okresného súdu o zamietnutí jeho návrhov na nariadenie predbežného opatrenia sa vec od júna 2007 do septembra 2007 a od júna 2008 do novembra 2008 nachádzala na odvolacom súde.</p> <p>V roku 2009 okresný súd vykonal viacero pojednávaní pre účely zistenia skutkového stavu veci.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol takmer rok a osem mesiacov nečinný, a to až do januára 2012, keď uznesením nariadil znalecké dokazovanie týkajúce sa určenia pravosti podpisu poručiteľa v zmluve o pôžičke a čestnom vyhlásení. Nariadenie znaleckého dokazovania po tak dlhej dobe svedčí aj o nesústredenom postupe okresného súdu. Hoci predmetné konanie trvá viac ako päť rokov, okresný súd vo veci meritórne nerozhodol. Zbytočné prieťahy v napadnutom konaní napokon priznala aj predsedníčka okresného súdu.</p> <p>S prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, najmä na zistenú nečinnosť a nesústredený postup okresného súdu, ako aj doterajšiu dĺžku posudzovaného konania ústavný súd dospel k záveru, že v konaní vedenom okresným súdom bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>

	Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracovala: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.